> Doprawdy, Pan BÓG nic nie czyni, jeśli nie objawi swojej tajemnicy swym sługom, prorokom.
>
> *— Amosa 3:7*

Książka: Stary Testament / Amosa
Tematy: proroctwo, planowanie, niezawodność

Interpretacja:
Ten werset zawiera doniosłe i znaczące stwierdzenie dotyczące natury Boga oraz Jego relacji ze sługami – prorokami. Fragment ten podkreśla, że żadne działanie Boga nie ma miejsca bez wcześniejszego objawienia go przez Jego sługi, proroków. Oznacza to, że Bóg konsekwentnie działa za pośrednictwem swoich posłańców, aby przekazywać swoją wolę i zamysły swojemu ludowi. Wynika z tego, że prorocy pełnią kluczową rolę w prowadzeniu ludzi ku prawdzie i zbawieniu.

Prorocy znani są ze zdolności wsłuchiwania się w głos Boga i przekazywania Jego przesłania ludzkości. Biblia zawiera liczne przykłady proroków, którzy odegrali kluczowe role w historii ludzkości – *od Mojżesza i Jeremiasza po Eliasza i Jana Chrzciciela*. Każdy z nich otrzymywał objawienie od Boga i służył jako narzędzie do przekazywania Bożego przesłania.

Za pośrednictwem proroków Bóg udzielał swojemu ludowi rad, wskazówek, ostrzeżeń i pocieszenia. Głosili oni nadejście Mesjasza, wyjaśniali Boże prawa oraz wzywali ludzi do pokuty za grzechy i powrotu do Boga. Proroków łączyła z Bogiem wyjątkowa więź, która pozwalała im rozpoznawać Bożą wolę i jasno ją przekazywać.

Werset *Amosa 3:7* podkreśla również znaczenie Bożego objawienia. Bóg nie działa w sposób przypadkowy czy kapryśny; przeciwnie – realizuje starannie opracowany plan.

Objawia swoją wolę przez proroków, aby prowadzić swój lud ścieżką sprawiedliwości i prawdy.

Boże objawienie nie ogranicza się do przeszłości; trwa ono aż do dziś. Poprzez Pismo Święte Bóg nieustannie przemawia do swojego ludu i nas prowadzi. Możemy również otrzymywać osobiste objawienia dzięki modlitwie i natchnieniu *Ducha Świętego*. Musimy zawsze pozostawać otwarci i gotowi, by słuchać Bożego głosu w naszym życiu i być mu posłusznymi.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Wszystko badajcie, a trzymajcie się tego, co dobre. Od wszelkiego pozoru zła powstrzymujcie się.
>
> *— I Tesaloniczan 5:21-22*

Książka: Nowy Testament / I Tesaloniczan
Tematy: proroctwo, zlo, zrozumienie

Interpretacja:
Te wersety *I Tesaloniczan 5:21-22* – są istotne, ponieważ wskazują na konieczność krytycznego podejścia do tego, co do nas dociera, zamiast bezrefleksyjnego przyjmowania wszystkiego; musimy odróżniać dobro od zła. Biblia wyraźnie mówi o potrzebie dystansowania się od wszystkiego, co odciąga nas od dobra, a kieruje ku złu.

Wszystko badajcie

Pierwszym zaleceniem zawartym w tych wersetach jest poddawanie próbie wszystkiego, co słyszymy. Oznacza to, że nie powinniśmy ślepo przyjmować tego, co nam mówią; zamiast tego należy analizować i oceniać informacje, zanim uznamy je za prawdziwe.

Musimy myśleć krytycznie i nie bać się zadawać pytań ani szukać odpowiedzi. Aby zastosować to w praktyce, możemy zacząć od pytań: Czy ta informacja jest zgodna z rzeczywistością? Czy pokrywa się z innymi wiarygodnymi źródłami? Kto jest źródłem tej informacji i jakie są jego intencje?

Trzymajcie się tego, co dobre

Drugim zaleceniem jest mocne trzymanie się tego, co dobre. Po zweryfikowaniu otrzymanych informacji musimy oddzielić dobro od zła. Powinniśmy zachowywać i przyjmować to, co prawdziwe i wartościowe, a odrzucać to, co takie nie jest.

Musimy kształtować w sobie krytyczne myślenie i być gotowi na zmianę poglądów, jeśli dotrą do nas lepsze informacje. Aby wprowadzić to w życie, możemy zacząć od określenia wartości, które są dla nas ważne, i oceny, czy otrzymywane informacje szanują te wartości, czy też je naruszają.

Unikajcie wszelkiej postaci zła

Trzecie zalecenie przypomina nam o konieczności zachowania ostrożności w podejmowaniu decyzji – zarówno w odniesieniu do naszych czynów, jak i relacji z innymi. Jeśli pragniemy żyć w sposób podobający się Bogu, musimy zwracać uwagę na swoje postępowanie i jego wpływ na innych.

Łatwo ulec pokusom i chwilowym impulsom, lecz jeśli będziemy przestrzegać nakazu unikania wszelkiego zła, będziemy mogli podejmować bardziej świadome i odpowiedzialne decyzje. Co więcej, nauka ta zachęca nas do refleksji nad naszymi relacjami. Czy otaczają nas ludzie, którzy zachęcają do czynienia zła lub kuszą do grzechu? Jeśli tak, powinniśmy poddać te przyjaźnie ocenie i na nowo przemyśleć nasz sposób życia.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Wróć i powiedz Ezechiaszowi, wodzowi mego ludu: Tak mówi PAN, Bóg Dawida, twego ojca: Wysłuchałem twojej modlitwy i widziałem twoje łzy. Oto uzdrawiam cię: trzeciego dnia wejdziesz do domu PANA.
>
> *— II Królewska 20:5*

Książka: Stary Testament / II Królewska
Tematy: proroctwo, wyzdrowienie, Modlitwa, smutek

Interpretacja:
Werset ten osadzony jest w kontekście życia *Ezechiasza*, czternastego króla Judy. Ezechiasz wyróżniał się jako pobożny władca, który nieustannie zabiegał o poznanie Bożej woli w swoim życiu. Poprzedni werset opisuje, jak Ezechiasz ciężko zachorował i prosił Boga o uzdrowienie. To właśnie w tej sytuacji Bóg odpowiedział na jego modlitwę i przekazał mu słowa zawarte w *2. Księdze Królewskiej 20:5*.

Choć werset ten odnosi się do konkretnego okresu w życiu Ezechiasza, niesie ze sobą cenne lekcje również dla nas. Po pierwsze, ukazuje on Boży charakter. Bóg jest Bogiem współczucia i miłosierdzia, który troszczy się o nas i nasze potrzeby. Możemy mu zaufać i zwrócić się do Niego z naszymi prośbami, wiedząc, że nas słyszy i widzi.

Po drugie, werset ten uczy nas, jak ważna jest modlitwa. Ezechiasz się modlił, a Bóg go wysłuchał. Modlitwa jest potężnym narzędziem dostępnym dla nas, chrześcijan; powinniśmy z niej nieustannie korzystać, by przedstawiać Bogu zarówno własne potrzeby, jak i potrzeby innych ludzi.

Wreszcie, werset ten ukazuje znaczenie ufności Bogu. Ezechiasz zaufał Bogu, a jego wiara została nagrodzona. Gdy w życiu mierzymy się z trudnymi sytuacjami, musimy ufać Bogu i Jego obietnicom, wiedząc, że On nad wszystkim panuje.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Nie z ludzkiej bowiem woli przyniesione zostało kiedyś proroctwo, ale święci Boży ludzie przemawiali prowadzeni przez Ducha Świętego.
>
> *— II Piotra 1:21*

Książka: Nowy Testament / II Piotra
Tematy: proroctwo, Duch Święty, głoszenie, Duch

Interpretacja:
II Piotra 1:21 stanowi ważne przypomnienie o boskim pochodzeniu biblijnych proroctw. Ludzie często błędnie sądzą, że autorzy Biblii po prostu tworzyli opowieści i przesłania na potrzeby własnych interesów. Werset ten jednak uświadamia nam, że proroctwo pochodzi od Boga, a autorzy podczas spisywania swoich tekstów byli prowadzeni przez *Ducha Świętego*.

Proroctwo jest w Biblii motywem powracającym; zwłaszcza Stary Testament zawiera liczne przykłady proroków przekazujących Boże orędzia. Przesłania te nie są jedynie przepowiedniami dotyczącymi przyszłości, lecz wyrażeniem woli Boga wobec Jego ludu w danym czasie.

Duch Święty często realizuje Swoją wolę poprzez proroctwo. Na przykład w *Wyjścia 3:7–10 Bóg* powierza *Mojżeszowi* misję, nakazując mu uwolnienie Izraelitów z niewoli egipskiej. Zadanie to nie jest zwykłą przepowiednią, lecz Bożym poleceniem.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które

mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Ale ty, Betlejem Efrata, choć jesteś najmniejsze wśród tysięcy w Judzie, z ciebie jednak wyjdzie mi ten, który będzie władcą w Izraelu, a jego wyjścia są od dawna, od dni wiecznych.
>
> *— Micheasza 5:2*

Książka: Stary Testament / Micheasza
Tematy: proroctwo, Boże Narodzenie, Jezus

Interpretacja:
Betlejem było niewielkim miastem położonym około 10 km na południe od Jerozolimy. Efrata stanowiła obszar wiejski w pobliżu Betlejem. Określenie *„Betlejem Efrata”* wskazuje na konkretne miejsce, w którym miał narodzić się *Odkupiciel*.

Warto zauważyć, że *Micheasz* nie wskazuje żadnego wielkiego miasta, takiego jak Jerozolima, jako miejsca narodzin Mesjasza. Zamiast tego wymienia skromną i położoną na uboczu miejscowość. Odzwierciedla to główne przesłanie jego proroctwa: Bóg objawia się poprzez to, co małe, słabe i bezbronne.

Micheasza 5:2 został przywołany przez Mędrców, którzy szukali Dzieciątka *Jezus* w Betlejem. W Ewangelii według św. *Mateusza 2:5–6* czytamy: *„A oni mu powiedzieli: W Betlejem w Judei; bo tak jest napisane przez proroka: A ty, Betlejem, ziemio Judy, wcale nie jesteś najmniejsze wśród władców Judei, z ciebie bowiem wyjdzie władca, który będzie rządził moim ludem, Izraelem”*. Cytat ten dowodzi, że sami Żydzi postrzegali słowa *Micheasza 5:2* jako proroctwo mesjańskie.

Interesujący jest również fakt, że Mędrcy byli cudzoziemcami, a nie Żydami, a mimo to znali Pisma żydowskie i poszukiwali *Mesjasza*. Wskazuje to, że Boże zbawienie nie ogranicza się do konkretnego narodu czy kultury, lecz jest dostępne dla wszystkich.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A jeśli powiesz w swym sercu: Jak rozpoznamy to słowo, którego PAN nie wypowiedział? Gdy prorok będzie coś mówił w imieniu PANA, a to się nie spełni ani nie nastąpi, to jest to słowo, którego PAN nie wypowiedział, lecz prorok mówił to z zuchwalstwa. Nie bój się go.
>
> *— Powtórzonego 18:21-22*

Książka: Stary Testament / Powtórzonego
Tematy: proroctwo, głoszenie, prawda

Interpretacja:
Fragmenty te pojawiają się w kontekście Księgi Powtórzonego Prawa – zbioru mów wygłoszonych przez *Mojżesza* przed wejściem do Ziemi Obiecanej. W tej części Pisma Świętego Mojżesz omawia znaczenie rozróżniania między prawdziwym prorokiem, namaszczonym przez Boga, a prorokiem fałszywym. Mojżesz ostrzega, że choć niektórzy prorocy mogą przemawiać w imieniu innych bóstw, prawdziwy prorok Boży musi głosić jedynie to, co Bóg mu objawił.

Znaczenie rozpoznania prawdziwego proroka

Kluczowe jest rozpoznanie prawdziwego proroka Bożego, ponieważ Biblia naucza o istnieniu fałszywych proroków, którzy starają się zwieść wiernych i sprowadzić ich na manowce. Co więcej, w *Mateusza 7:15–16 Jezus* ostrzega: *„Strzeżcie się fałszywych proroków, którzy przychodzą do was w owczej skórze, ale wewnątrz są drapieżnymi wilkami. Po ich owocach poznacie ich”*. Dlatego tak ważne jest, abyśmy zachowywali

czujność i wyostrzali nasze duchowe rozeznanie, by odróżniać przesłania pochodzące od Boga od tych, które z Niego nie płyną.

Jak rozpoznać prawdziwe Słowo Boże

Księga *Powtórzonego 18:22* stwierdza: *„Gdy prorok będzie coś mówił w imieniu PANA, a to się nie spełni ani nie nastąpi, to jest to słowo, którego PAN nie wypowiedział”*. Oznacza to, że prawdziwe *Słowo Boże* zawsze się spełnia. Należy jednak pamiętać, że realizacja pewnych wydarzeń proroczych może wymagać czasu. Ponadto istnieją specyficzne rodzaje proroctw, które nie są przeznaczone dla wszystkich, lecz odnoszą się do konkretnego czasu lub miejsca.

Dlaczego głoszenie kazań jest ważne?

Głoszenie kazań odgrywa istotną rolę w chrześcijaństwie, gdyż pozwala przekazywać Boże przesłanie szerszemu gronu osób wewnątrz wspólnoty. Kaznodzieje muszą zachowywać ostrożność w swoich wystąpieniach i dbać o to, by nie zniekształcać pierwotnego przesłania Biblii. Istnieje jednak ryzyko, że niektórzy kaznodzieje mogą wypaczać Słowo Boże, aby przyciągnąć więcej ludzi do swoich kościołów.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Raduj się wielce, córko Syjonu! Wykrzykuj, córko Jerozolimy! Oto twój Król przychodzi do ciebie; sprawiedliwy i Zbawiciel, cichy i siedzący na ośle, na oślątku, źrebięciu oślicy.
>
> *— Zachariasza 9:9*

Książka: Stary Testament / Zachariasza
Tematy: proroctwo, Wielkanoc, pokora, Jezus, przezwyciezanie, sprawiedliwosc

Interpretacja:
Proroctwo zawarte w Księdze *Zachariasza 9:9* ma ogromne znaczenie, gdyż zapowiada ono przyjście *Mesjasza* – świętego Króla, który miał przybyć, by odkupić Jerozolimę i wszystkich wierzących. Werset ten budzi nadzieję, przypominając nam, że Bóg zawsze dotrzymuje swoich obietnic i że możemy Mu zaufać.

Znaczenie wyrażeń „Córka Syjonu” i „Córka Jerozolimy”

Zachariasz używa dwóch poetyckich określeń na oznaczenie ludu Bożego: „Córka Syjonu” i „Córka Jerozolimy”. Wyrażenia te odnoszą się do wspólnoty wierzących, którzy oczekiwali przyjścia Mesjasza i odnowienia Izraela.

Święty i pokorny Król

Werset ten ukazuje *Jezusa* jako sprawiedliwego i zbawiającego Króla, a zarazem Króla pokornego. Warto zauważyć, że Król ten dosiada osła – zwierzęcia jucznego i symbolu pokory. Biblia uczy nas, że w oczach Boga prawdziwe przywództwo nie opiera się na bogactwie czy władzy, lecz na służbie i pokorze.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*